SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.385/2016/7.szám

A Szegedi Ítélőtábla a dr. Irinkov D. Mihály ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** székhelyű felperesnek – az OBH Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2016. szeptember 5. napján kelt 5.P.20.409/2016/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 45.000,- (Negyvenötezer) Ft másodfokú eljárási költséget és az államnak – külön felhívásra – 99.900,- (Kilencvenkilencezer-kilencszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes **(ország neve)**-ben bejegyzett szállítási vállalkozás. Az alkalmazásában álló 4 járművezető által vezetett **...** honosságú gépjárműveket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal **...** Megyei Vám- és Pénzügyőri Igazgatóságának járőrei a **...**-i határátkelőhelyen ellenőrizték a menetíró készülékek vizsgálati jegyzőkönyvét és matricáját, valamint a járművezető pihenőidejét igazoló menetíró korongokat, vezetői kártyákat. Megállapították, hogy a járművezetők közül kettő nem tudott bemutatni olyan menetíró korongot vagy kézi feljegyzést, amelyen fel lett volna tüntetve a vizsgált időszakban általuk végzett egyéb munka, s ezzel megsértették a 3821/85/EGK rendelet 15. cikk (7) bekezdésében foglalt előírásokat, valamint az 561/2006. EK rendelet 9. cikk (2) bekezdését. Erre figyelemmel a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (Kkt.) 20. § (1) bekezdés d) pontjának és a 156/2009. (VII. 29.) Korm. rendelet 4. § 12. pontjának alkalmazásával a járművezetőket személyenként 400.000,- Ft közigazgatási bírsággal sújtották.
Az ellenőrzés során megállapították azt is, hogy a harmadik gépjárművezető olyan munkaszerződést mutatott fel, amely szerint 2013. április 12-től a felperesnél áll alkalmazásban, de nem tudott bemutatni érvényes menetíró korongot, tevékenységigazolást vagy más feljegyzést, amely igazolta volna, hogy azt megelőzően milyen tevékenységet végzett. Erre tekintettel az elsőfokú közigazgatási hatóság őt szintén 400.000,- Ft közigazgatási bírsággal sújtotta.
A járművezetők a határozatokkal szemben fellebbezést nyújtottak be.
A másodfokú közigazgatási hatóság az elsőfokú határozatokat helybenhagyta.
Majd az ugyancsak általuk megindított perben a **(város neve)**-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.407/2013/4., 10.K.27.408/2013/3. és 7.K.27.406/2013/4. számú ítéleteivel kereseteiket elutasította. Nem fogadta el a felperesek azon érvelését, miszerint a bírság címzettje helyesen nem a járművezető, hanem a szállítási vállalkozás. Döntését mindhárom esetben az 561/2006. EGK rendelet 10. cikkére alapította, melyet úgy értelmezett, hogy az okmányok,

igazolások helyszíni bemutatásának hiánya miatt a járművezetőt kell bírságra kötelezni, ha a munkáltató felelőssége nem állapítható meg. A **(város neve)-**i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletei ellen a Pp. 340. §-a alapján fellebbezésnek, illetve 340/A. §-a alapján felülvizsgálatnak nem volt helye.
A kiszabott közigazgatási bírságot a járművezetők helyett a felperes fizette meg.
Az érintett járművezetők az álláspontjuk szerint jogosulatlanul kiszabott bírság és fellebbezési eljárási illeték kapcsán keletkezett követelésüket 1.248.000,- Ft összegben a 2013. szeptember 3-án kelt szerződéssel a felperesre engedményezték.

A felperes keresetében bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén 1.248.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Egyebek mellett azzal érvelt, hogy a **(város neve)**-i KMB megsértette az 561/2006. EK rendelet 10. cikk (3) bekezdését, amikor elutasította a kereseteket annak ellenére, hogy a bírságot a szállítási vállalkozással szemben kellett volna kiszabni. Jogi álláspontjának alátámasztásául hivatkozott a Fejér Megyei Bíróság 10.K.22.080/2009. számú ítéletére és a Győr-Moson-Sopron Megyei Kormányhivatal GY/FO/39/A/645/2/2013. számú határozatára, melyben hasonló tényállás mellett a társaságot kötelezték közigazgatási bírság megfizetésére. Ugyanilyen határozatot hozott a Székesfehérvári Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztálya, valamint a Csongrád Megyei Kormányhivatal Közlekedési Felügyelősége is. További álláspontja az volt, az alperes jogellenesen járt el akkor is, amikor a bírói gyakorlat ellentmondásosságát észlelve nem kezdeményezett jogegységi eljárást.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, a Kúria gyakorlata az, hogy a járművezetőkkel szemben bírságot kiszabó határozat jogszerűségét nem vonja kétségbe. Ez alapján pedig az alperes kártérítési felelősségét megalapozó, kirívó és nyilvánvalóan téves jogalkalmazás, jogszabálysértés nem történt. Vitatta azt is, hogy olyan elvi kérdés merült volna fel a perekben, amely jogegységi eljárás feltétlen kezdeményezését indokolta volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, a jogvita elbírálására az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) szabályait kell alkalmazni, melynek értelmében az alperes kártérítési felelőssége csak abban az esetben állapítható meg, ha a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális kártérítési feltételek fennállnak. Rögzítette, hogy a jogerős ítélet tartalma kártérítés alapjául nem szolgálhat, melyből az következik, hogy önmagában még a téves jogalkalmazás sem vezethet kártérítéshez, azt csakis kirívóan súlyos jogszabálysértés vagy kirívóan okszerűtlen mérlegelés vetheti fel. Ennek megfelelően azt vizsgálta, terheli-e ilyen jellegű jogszabálysértés az alperest. Kifejtette továbbá, a felperes által hivatkozott jogegység hiánya önmagában nem zárja ki a felróhatóságot, azonban alappal enged arra következtetni, nincs olyan egységes álláspont a jogvita alapjául szolgáló jogértelmezési kérdésben, amelytől való eltérés nyilvánvalóan súlyos és kirívó jogszabálysértéshez vezetne. Az általa a per során a nemzeti és az uniós jog szabályozása közötti esetleges ellentét tisztázása érdekében kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás eredményeként az Európai Unió Bírósága előtt született C-287/14. számú határozat szerint ugyanakkor az 561/2006. EK rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a járművezetőt alkalmazó szállítási vállalkozás mellett vagy helyett a járművezető felelősségét állapítja meg azokért a jogsértésekért, amelyeket utóbbi maga követett el. Ezt is alapul véve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes közigazgatási és munkaügyi bíróságának sérelmezett ítéletei a releváns uniós joggal nem ellentétesek, így kártérítési felelőssége ebből a szempontból sem vethető fel. Szintén nem alapozza meg kártérítési felelősségét a jogegységi eljárás kezdeményezésének elmulasztása, mivel az elvi kérdés mibenlétét a Bszi. nem

határozza meg, ehhez képest pedig nincs olyan abszolút érvényű kötelezettség, amelynél fogva a bíróságnak valamely jogvitában felmerült problémát elvi kérdéssé kellene minősítenie.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, mely elsődlegesen annak megváltoztatására és a keresete szerinti határozat meghozatalára, másodlagosan hatályon kívül helyezésére irányult. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, azaz hogy a jogszabálysértésért felelős személy a jelen követelés alapjául szolgáló eljárásokban tévesen került meghatározásra. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság annak ellenére sem találta megállapíthatónak az alperes kártérítési felelősségét, hogy az eltérő joggyakorlatot ítéletében maga is rögzíti. Véleménye szerint ezzel megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt teljes körű indokolási kötelezettségét. Kiemelte, ugyanazon jogszabályi rendelkezés vélelmezett megsértéséért az igazgatóság visszatartást elrendelő végzéseiben a felperest jelöli meg felelősként, míg a közigazgatási bírságot kiszabó határozataiban a gépjárművezetőket. Álláspontja az volt, a bíróság felróható károkozó magatartása eredményeként a felperest 1.248.000,- Ft kár érte. A károkozó magatartás abban állt, hogy tévesen értelmezte a 3821/85/EGK rendelet, 561/2006/EK rendelet és a 156/2009. Korm. rendelet rendelkezéseit és a bizonyítékokat. Továbbra is fenntartotta hivatkozását atekintetben, hogy az alperes jogszabálysértően mulasztotta el a jogegységi eljárás lefolytatásának kezdeményezését, ha ugyanis e kötelezettségének eleget tesz, perújítási eljárást kezdeményezhetett volna a számára sérelmes jogerős ítéletekkel szemben.
Fellebbezésének kiegészítésében hivatkozott a Gyulai KMB egyedi ügyben hozott döntéseire.

A jogorvoslati kérelmével egyidejűleg a Szegedi Ítélőtábla kizárása iránt előterjesztett kérelmet a Kúria Pkk.V.25.164/2016/2. számú végzésével megtagadta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerint helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a peres ügyekben eljáró bíróságoknak nem kellett vizsgálnia a gépjármű visszatartásával kapcsolatos végzések jogszerűségét egyrészt mert az nem volt a per tárgya, másrészt mert a felperes ekörben nem merítette ki jogorvoslati jogát. Kiemelte ugyanakkor, hogy az Európai Unió Bíróságának döntése is megerősítette a **(város neve)**-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság korábban kialakított ítélkezési gyakorlatát, így azok jogszabálysértőnek nem tekinthetők. Utalt az egységes bírói gyakorlatra atekintetben, hogy az eljárt bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélettel szemben. Ezzel összefüggésben állította, a felperes fellebbezésének indokaival valójában a **(város neve)**-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős határozataiban rögzítetteket vitatja.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélőtábla kifejtett jogi érveivel is egyetért, azokat részleteiben megismételni nem kívánja, csupán a fellebbezési érvekre tekintettel fejti ki az alábbiakat:

A felperes keresetét – tartalma szerint – bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére alapította, melyről akkor lehet szó, ha a kár az igazságszolgáltatás gyakorlásával, tehát a bíróság feladatainak teljesítése körében megvalósult tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett. A kár megtérítését igénylő bizonyítási kötelezettsége is ehhez igazodik azzal, hogy a Ptk. 339. §-a szerinti általános feltételeken túl a Ptk. 349. § (1) bekezdésében rögzített speciális feltételek fennálltát is igazolnia kell. És ahogyan arra az alperes is helyesen hivatkozott védekezésében, a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti pertípus nem szolgálhat az

alapeljárásban hozott döntések felülvizsgálatára, nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára. Ennek megfelelően kártérítés alapjául nem szolgálhat, ha a jogerős ítéletet érdemben vagy az eljárási szabályok megsértésére hivatkozva továbbra is vitatja (eBDT2006. 1496. számú döntés). Ez azt jelenti, hogy nyilvánvalóan alaptalan az olyan bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény, amely a jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként (Kúria Pfv.I.21.682/2005/4.). Megjegyzi az ítélőtábla, az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét egyébként is csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozza meg (eBDT2008. 1817.) illetve általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD1992. 213. számú jogeset).
Mindezek megvalósulását az elsőfokú bíróság alappal vizsgálta és az egyes érvek egybevetésével helytálló jogi következtetésre jutott amikor megállapította, hogy a bírósági jogkörben okozott kártérítés feltételei hiányoznak, a kereset elutasításának van ezért helye.

Ugyancsak helyesen vizsgálta ezzel összefüggésben, hogy az 561/2006/EGK rendelet 10. cikkének (3) bekezdése a tagállam számára olyan nemzeti jog alkalmazását kizárja-e, amely a rendeletben foglalt kötelezettség megszegéséért a szállítási vállalkozás mellett vagy helyett a szabályszegést ténylegesen megvalósító járművezetővel szemben is alkalmazható jogkövetkezményekről rendelkezik. Az előzetes döntéshozatali eljárás eredményeként az Európai Unió Bírósága által meghozott C-287/14. számú határozat azonban etekintetben is teljesen egyértelmű, amelyből az következik, hogy az alperes közigazgatási és munkaügyi bírósága által hozott ítéletek a releváns uniós joggal sem ellentétesek.

Alaptalan felperesnek a jogegységi eljárás alapeljárásokbeli kezdeményezésének elmulasztásával kapcsolatos érvelése már amiatt is, hogy a jogegységi határozat nem minősül a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja szerinti olyan alapperben el nem bírált jogerős bírói határozatnak, amely perújítást alapozhatna meg. A bíróságokra kötelező jogegységi határozat a felekre – főszabályként – a jövőre nézve hathat ki és pedig közvetve az annak alkalmazásával meghozandó bírósági határozaton keresztül (hasonlóan: Fővárosi Ítélőtábla 16.Gf.40.155/2004/2.).

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) és 254. § (3) bekezdései alapján – helyes indokai szerint – helybenhagyta.
Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdésének megfelelően köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére, amelynek mértékét az ítélőtábla a kifejtett jogi képviselői munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdéseinek alkalmazásával.
A feleket az eljárás tárgya alapján megillető illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a pervesztes felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és 15. § (1) bekezdése szerint.

Szeged, 2017. május 19.

Dr. Kiss Gabriella s.k..	Bálind Attila s.k. .	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró